

[illegible]

בתורה נאסם ליום הרביעי. תקנת
בשבת דמפרש טעמא:
קאי: **בשני ובהמישי.** אחת מעשר תקן
בפרק מרובה (דף פב.) מפרש לכולהו
שחם היה לו טענת בכולים ישרים
לכ"ד צדור כעסו עליו (ס' ויאסם יש שות
בימימי ים לחות) שמה יתייחס
ותתקור דעתו ויקיימנה ושמה היא
וינתה תחתיו ונאסרה עליו דלילפינן
וזהו (דף פב.) מונקתה היא נעמא
ומחור שיבא לית דין יתבצר הדבר
כשלא הקול שמה יבואו עדים. ובגמר'
פרין ותינשו בחדד בשבת: **גמ'**
לפי שנינו כו. לקמן מקשי עלה:
הגיע זמן ולא נישא. לקמן בפרק
אע"פ [מ.] תנן נותנין לבתולה שנים עשר
חדש משתצעה הצעל והזהיר על
הנישואין לפרנס עצמה בתשטיין.
לפרנס קנדייר"ר בלע"ז. ולא למנה
בלשים יום: **הגיע זמן.** זה ולא נישא
לחופה. לקמן מפרש שעבד הצעל
אוכלו משלו. שבעל חייב בחזנות
אשמו מתקנת ב"ד דלקמן בפרק
נערה (דף פא:) **ואוכלו בטרומה.**
אם כהן הוא והיא בת ישראל שהכהן
מאכיל את אשמו בטרומה דלילף
(לקמן דף פב:) מוכה כי יקנה נפש':
לכך שנינו בתולה נאסם כו. להודיע
שתקנת חכמים מערכתו מלכנס
ואין עבדה זו שלו: **הגיע דאכריה**
כו. תמה על דברי רבו ואמר מריה
דאברהם מה זה היה לשמואל לומר
כן. ועוד שחלה רב יוסף ושכח תלמודו
ותוהה על דבריו הראשונים: **פלי**
תניא בדלא תניא. תולה טעם משנה
שניה במשנה שאינה שניה: ומשקין
לרב יוסף **הי תניו וחי לא תניא** הא
תניא וחי תניא. זו שניה חו שנייה:
אלא פלי תניא דמפרש טעמא
דבתניא דלא מפרש טעמא. משנתניו
טעמא מפורש בתוכה כדי שישיב
לכית דין והגיע זמן אין שום טעם
מפורש בה לומר מפני מה אם הגיע
זמן בחדד בשבת חיו מעלה לה
מוזות: **וטינשו בחדד בשבת.**
כולה רב יוסף קאמר לה: **ועשיו**
שנינו שקדו. ובשביל תקנה זו הוא
משוב מלכנס בחדד בשבת מעתה
אותה ששנינו כו': **לפיכך.** רב יוסף
מסיים לה משמיה דנפשיה ומסבירה
ואמר לפיכך הואיל ומלמדו שהמשוב
מחמת אונס קאמינא. הני מוזות
הא חרי: **הא קאימנא.** הני מוזות
נפסחפה שדו. לשון מטר סוחף